

door een inheems bestuursambtenaar. De *party* die daarvan weet kreeg, voer vervolgens tot bij Kolonodale. Daar kregen verscheidene inheemse bemanningsleden verlof om van boord te gaan; zij wilden, zeiden zij, fourageren. Zij keerden niet terug. Of zij dan wel een inheemse relatie met wie Hees contact had opgenomen, de Japanners gewaarschuwd hebben, is niet bekend, maar de waarschuwing was een feit. Nadat een eerste Japanse aanval op 12 of 13 juli was afgeslagen, volgde spoedig een tweede. Hees en de beide andere Europeanen werden gevangen genomen en midden september samen met drie krijgsgevangenen wier ontsnapingspoging mislukt was, in Makassar terechtgesteld.

In september '42, zes maanden na de algemene capitulatie van het Knil, was de situatie dus deze dat Egerton Mott en Quéré, afgezien van de paar inlichtingen waarmee de eerste *party* van Java was teruggekeerd, niets hadden bereikt.

Behalve naar Java en Celebes waren midden '42 van Australië uit ook pogingen ondernomen om naast het bestaande contact met de Australische en Knil-militairen die op Timor de strijd voortzetten (meer hierover in hoofdstuk 5), ook contact te leggen met de oostelijkste eilandengroepen in de Grote Oost. Op lang niet al die eilanden waren de Japanners komen opdagen, trouwens: het zuiden van Nederlands-Nieuw-Guinea, waar posten gevestigd waren in Merauke en in Boven-Digoel (daar bevonden zich ruim driehonderd geïnterneerde Indonesiërs met ruim tweehonderd leden van hun gezinnen), werd door de Japanners ook met rust gelaten. Er bevonden zich in dit gehele gebied verscheidene telegrafiezenders van de Indische PTT, die na de val van Celebes en Java in verbinding trachtten te komen met Australië. Dat lukte: hun telegrammen, die in open schrift werden uitgezonden, werden door de Australische PTT opgevangen die de Nederlandse autoriteiten waarschuwde. Het betrof hier (zie kaart V op pag. 65) een zendpost op het kleine eiland Kisar dat dicht bij Timor ligt, een op Jamdena (een van de Tanimbar-eilanden), een op Toeal (een van de Kei-eilanden) en vier op Nederlands-Nieuw-Guinea: een in Merauke, een in Boven-Digoel en de zenders die, elders in het binnenland, de bestuursambtenaar dr. J. V. de Bruyn en een commandant van de Veldpolitie, J. P. K. van Eeoud, bij zich hadden. Men kreeg van die zenders slechts plaatselijke berichten die, doordat niet van een code gebruik werd gemaakt, door de Japanners, naar gevreesd